

داستان امامزادگان ساختگی

معاون بقاع و اماکن متبرکه سازمان اوقاف از شناسایی 8 هزار و 51 امامزاده در سطح کشور خبر داد و با تأکید بر اینکه امامزاده ساختگی وجود ندارد راهکارهای شناسایی و اطمینان از قطعیت وجود امامزادگان را تشریح کرد.

داستان امامزادگان ساختگی/ تخریب برخی بناهای یادبود

معاون بقاع و اماکن متبرکه سازمان اوقاف از شناسایی 8 هزار و 51 امامزاده در سطح کشور خبر داد و با تأکید بر اینکه امامزاده ساختگی وجود ندارد راهکارهای شناسایی و اطمینان از قطعیت وجود امامزادگان را تشریح کرد.

حجت الاسلام محمد غلامی معاون بقاع و اماکن متبرکه سازمان اوقاف و امور خیریه در گفتگو با مهر در مورد علت افزایش تعداد امامزاده ها گفت: افزایش شمار امامزادگان به هیچ وجه صحت ندارد بلکه سازمان اوقاف در سالهای اخیر به خاطر مسئولیت قانونی که دارد مصمم شد تمام امامزادگان سراسر کشور را تحت مدیریت خود در آورد به همین دلیل با شناسایی و قطعیت هر امامزاده ای آنها را جزو آمار تحت پوشش خود اعلام می کند.

وی تأکید کرد: قبلاً اهالی متدین ساکن در نزدیکی امامزاده ها خودجوش هیئت امنای تشکیل داده و بقاع متبرکه محل خود را اداره می کردند اما در سالهای اخیر اداره این اماکن با نظارت سازمان اوقاف صورت می گیرد.

حجت الاسلام غلامی افزود: اداره امور بقاع متبرکه و امامزادگان بر اساس مصوبه مجلس شورای اسلامی جزو وظایف ذاتی سازمان اوقاف و امور خیریه است و با آمدن تیم جدید در سازمان این قانون را عملیاتی کردیم و تا کنون 8 هزار و 51 امامزاده تحت پوشش سازمان در آمده است؛ البته ممکن است امامزادگانی هم در مکانهای صعب العبور باشند که هنوز سازمان اوقاف به آنجا نرفته و با اهالی اداره کننده وارد مذاکره نشده باشد. در واقع اینگونه تعداد امامزادگان تحت مدیریت سازمان اوقاف افزایش پیدا می کند نه اینکه امامزاده بسازند.

معاون بقاع و اماکن متبرکه سازمان اوقاف حضور امامزادگان را از زمان امام سجاد(ع) اعلام کرد و یادآور شد: حضور امامزاده ها از زمان امام سجاد(ع) و اوج ورودشان در زمان امام علی بن موسی الرضا(ع) بوده است؛ بعد از حادثه جانکاه کربلا که عرصه بر ذریه پیامبر(ص) سخت شد آنها به امام زمان خود حضرت سجاد مراجعه می کردند و از ایشان چاره ای می جستند لذا حضرت آنها را به دیار عجم هدایت می کرد که همان ایران بود.

وی افزود: این بزرگواران در منطقه ایران به دلیل مردمان نجیب و مهمان نوازش از آرامش و آسایش بیشتری نسبت به دیگر مناطق برخوردار بودند. هرچند که این منطقه نیز تحت حاکمیت دوران خود بود و این امامزادگان وقتی می آمدند، در جاهای دور دست و عمدتاً در مسیر سلسله جبال حرکت کرده و مستقر می شدند تا کمتر در دسترس حکام محلی قرار گیرند.

حجت الاسلام غلامی یادآور شد: وقتی در مناطق مختلف این بزرگان به شهادت رسیده و یا به مرگ طبیعی از دار دنیا می رفتند مردم به شخصیت و جایگاه والای آنها پی برده بودند فلذا بعد از فوت یا شهادت آنها بر قبرشان بنایی را به نشانه اینکه این مکان برای مردم محل محترم است می ساختند و لذا این سینه به سینه منتقل شده است.

وی تأکید کرد: البته در برخی کتب تاریخی اسمی از این عزیزان برده می شود اما این گونه نبوده که این کتب مثلاً از زمان امام سجاد(ع) یا امام رضا(ع) تدوین شده باشد بلکه اسامی آنها به گونه مشهور بوده و سینه به سینه رسیده بود بعد از سالها در کتب ذکر شده است. در زمانی که این عزیزان ورودشان محقق شد علم توسعه نداشت به ویژه در مناطق دور دست و صعب العبور که مردم کمترین بهره را از دانش داشتند لذا وقتی یکی از این امامزادگان در نقطه ای به شهادت رسیده یا فوت می کرد کسی نبود که آن را یادداشت کند لذا مردمان این مناطق با ایجاد بنایی بر قبر آنها می خواستند جایگاه واقعی ذریه پیامبر را به نسلهای بعدی منتقل کنند. معاون بقاع و اماکن متبرکه سازمان اوقاف شهرت محلی از قدیم الایام، تأیید متخصصان علم الانساب و کتب تاریخی را از مهمترین راههای صحت و قطعیت وجود امامزادگان اعلام کرد و در مورد امامزادگان غیرواقعی نیز گفت: امامزاده ساختگی وجود ندارد بلکه داستان از این قرار است که مثلاً 40 سال پیش عزیزی که از سادات بوده و بین مردم مورد احترام بوده به رحمت خدا می رود و بازماندگان آنها بر روی قبرشان مقبره ای ساخته اند و مردم هم می دانند 40 یا 50 سال یا زیر صد سال پیش این فرد فوت کرده است منتهی برای او احترام قائل بوده و به قبر آنها مراجعه می کنند و خود مردم می دانند آنها امامزاده نیستند.